

Datum van inontvangstneming : 01/08/2025

Zaak C-401/25

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

17 juni 2025

Verwijzende rechter:

Consiglio di Stato (Italië)

Datum van de bekendmaking van de verwijzingsbeslissing:

16 juni 2025

Verzoekende partij en appellante:

Elettronica Industriale S.p.A.

Verwerende partij en geappelleerde:

Ministero delle Imprese e del Made in Italy

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Hoger beroep dat bij de Consiglio di Stato (hoogste bestuursrechter, Italië) is ingesteld door Elettronica Industriale S.p.A. dat met name strekt tot de herziening van de uitspraak van de TAR Lazio (bestuursrechter in eerste aanleg Latium) houdende verwerping van het beroep van deze vennootschap tot nietigverklaring van het besluit van de toenmalige Ministero dello Sviluppo Economico (Ministerie van Economische Ontwikkeling, later Ministero delle Imprese e del Made in Italy) (Ministerie van Ondernemen en „Made in Italy”), waarbij de aanvraag is afgewezen die zij overeenkomstig artikel 14 bis van decreto legislativo (wetsbesluit) nr. 259 van 2003 had ingediend om de beperking van haar gebruiksrechten op radiofrequenties opnieuw te onderzoeken.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Het verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU betreft uitlegging van richtlijn 2002/21/EG, zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/140/EG, en

van de bepalingen van het VWEU inzake het vrij verrichten van diensten, teneinde na te gaan of een nationale maatregel die de houder van gebruiksrechten op radiofrequenties verplicht deze frequenties uitsluitend te gebruiken voor de activiteiten waarvan hij houder is, in dit geval voor digitale terrestrische televisieomroepdiensten, verenigbaar is met de Europese regelgeving.

Prejudiciële vraag

Staan de artikelen 9 en 9 bis van richtlijn 2002/21/EG, zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/140/EG, en de bepalingen van het VWEU inzake het vrij verrichten van diensten in de weg aan een nationale maatregel die de houder van gebruiksrechten op radiofrequenties verplicht om deze frequenties te gebruiken zoals vastgesteld in het nationale frequentieverdelingsplan en die geen andere activiteiten [toestaat] dan die welke aan de exploitant zijn toegewezen op het tijdstip van de toetsing, en verzetten de Unieregels zich bijgevolg tegen een nationale maatregel die de houder van gebruiksrechten op radiofrequenties verplicht om deze frequenties uitsluitend te gebruiken voor digitale terrestrische televisieomroepdiensten, en die door de nationale autoriteiten wordt gerechtvaardigd louter op basis van het bestaan van beperkingen die zijn opgenomen in de planningsmaatregel voor het radiospectrum?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Artikel 9 bis van richtlijn 2002/21/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Kaderrichtlijn), ingevoegd bij artikel 1 van richtlijn 2009/140/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 tot wijziging van richtlijn 2002/21/EG inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronischecommunicatienetwerken en -diensten, richtlijn 2002/19/EG inzake de toegang tot en interconnectie van elektronischecommunicatienetwerken en bijbehorende faciliteiten, en richtlijn 2002/20/EG betreffende de machtiging voor elektronischecommunicatienetwerken en -diensten.

Artikel 9, leden 3 tot en met 6 van deze richtlijn.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Decreto legislativo 1° agosto 2003, n. 259 (wetsbesluit nr. 259 van 1 augustus 2003; hierna: „d.lgs. 259/2003”): Codice delle comunicazione elettroniche (wetboek voor elektronische communicatie) in de versie die *ratione temporis* van kracht was (dat wil zeggen op 25 juli 2016, de datum van de in eerste aanleg bestreden beslissing):

Artikel 14 bis (later vervangen door artikel 1, lid 1, van d.lgs. (wetsbesluit) nr. 207 van 2021; hierna: „d.lgs. 207/2021”):

„1. Tot en met 25 mei 2016 kunnen het ministerie en de autoriteit [Autorità per le garanzie nelle comunicazioni, hierna: „AGCOM”], overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden, houders van gebruiksrechten op radiofrequenties die vóór de in artikel 14, lid 8, bedoelde termijn zijn verleend en tot die datum nog steeds geldig zijn, toestaan om een aanvraag in te dienen om de beperkingen die op hun rechten zijn gesteld overeenkomstig artikel 14, leden 4 tot en met 7 opnieuw te onderzoeken. Alvorens in het kader van hun respectieve bevoegdheden een besluit te nemen, stellen het ministerie en de AGCOM de houder van het recht in kennis van hernieuwde toetsing van de beperkingen, met vermelding van de omvang van het recht na hernieuwde toetsing, en verlenen zij de aanvrager een termijn om zijn aanvraag in te trekken. Indien de houder van het recht zijn verzoek intrekt, blijft het recht ongewijzigd tot het verstrijken ervan of, indien dit eerder is, tot en met 25 mei 2016.

2. Na 25 mei 2016 nemen het ministerie en de AGCOM overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden alle passende maatregelen om ervoor te zorgen dat artikel 14, leden 3 tot en met 7, van toepassing is op alle resterende algemene machtigingen, individuele gebruiksrechten en spectrumtoewijzingen voor elektronischecomunicatiediensten.

3. Bij de toepassing van dit artikel treffen het ministerie en de AGCOM overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden passende maatregelen om eerlijke mededinging te bevorderen.

4. De krachtens dit artikel genomen maatregelen verlenen geen nieuw gebruiksrecht en vallen derhalve niet onder de desbetreffende bepalingen van artikel 27 van dit wetboek.”

Artikel 14, leden 4 tot en met 8 (ook dit is later vervangen door artikel 1, lid 1, van d.lgs. 207/2021):

„4. Tenzij in lid 2 anders is bepaald, zorgen het ministerie en de AGCOM er, elk in het kader van hun respectieve bevoegdheden, in het nationale frequentieverdelings- en toewijzingsplan overeenkomstig het Unierecht voor dat alle soorten elektronischecomunicatiediensten kunnen worden aangeboden in de frequentiebanden die beschikbaar zijn verklaard voor elektronischecomunicatiediensten. In het kader van hun respectieve bevoegdheden kunnen het ministerie en de AGCOM echter proportionele en niet-discriminerende beperkingen opleggen met betrekking tot de soorten elektronischecomunicatiediensten die kunnen worden aangeboden, ook, waar nodig, om te voldoen aan eisen van het radioreglement van de ITU en de CEPT-norm.

5. Maatregelen die vereisen dat een elektronischecomunicatiedienst wordt aangeboden in een specifieke voor elektronischecomunicatiediensten

beschikbare band worden gerechtvaardigd door de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang in overeenstemming met de Uniewetgeving, zoals bijvoorbeeld en niet uitputtend:

- a) veiligheid van het menselijk leven;
- b) het bevorderen van de sociale, regionale of territoriale samenhang;
- c) het vermijden van ondoelmatig gebruik van radiofrequenties; of
- d) het bevorderen van culturele en taalkundige diversiteit en pluralisme van de media, bijvoorbeeld door het aanbieden van radio- en televisieomroepdiensten.

6. Het ministerie en de AGCOM kunnen binnen de grenzen van hun respectieve bevoegdheden het aanbieden van andere elektronischecomunicatiediensten in een specifieke frequentieband alleen verbieden indien dit gerechtvaardigd is om diensten voor de veiligheid van het menselijk leven te beschermen. Dit verbod kan bij wijze van uitzondering worden uitgebreid om andere in het Unierecht omschreven doelstellingen van algemeen belang te verwezenlijken.

7. Het ministerie en de AGCOM heronderzoeken binnen hun respectieve bevoegdheden geregeld de noodzaak van de in de leden 3 tot en met 6 bedoelde beperkingen en maken de resultaten van dit heronderzoek bekend.

8. De leden 3 en 4 zijn van toepassing op het spectrum dat is toegewezen voor elektronischecomunicatiediensten, algemene machtigingen die zijn afgegeven en individuele gebruiksrechten op radiofrequenties die zijn verleend vanaf de termijn bedoeld in artikel 4, lid 1, tweede volzin, van wetsbesluit nr. 34 van 31 maart 2011, met wijzigingen omgezet bij wet nr. 75 van 26 mei 2011, zoals nadien gewijzigd. Spectrumtoewijzingen, algemene machtigingen en individuele gebruiksrechten die bestonden aan het einde van de voorgaande periode vallen onder artikel 14 bis.”

Piano nazionale di ripartizione delle frequenze (nationaal frequentieverdelingsplan) (gepubliceerd in gewoon supplement nr. 33 in Publicatieblad nr. 143 van 23 juni 2015), waarin de primaire toewijzing van frequentieband 470-790 MHz aan de omroepdienst wordt voorbehouden.

Legge 27 dicembre 2017, n. 205 (wet nr. 205 van 27 december 2017): *Bilancio di previsione dello Stato per l'anno finanziario 2018 e bilancio pluriennale per il triennio 2018-2020* (Raming van de Staat voor het begrotingsjaar 2018 en de meerjarenbegroting voor de periode 2018-2020).

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure

- 1 Elettronica Industriale S.p.A. is houder van gebruiksrechten op radiofrequenties voor digitale terrestrische televisieomroepdiensten die op 28 juni 2012 door het Ministerie dello Sviluppo Economico zijn verleend en betrekking hebben op vijf nationale (multiplex) netwerken voor de uitzending van digitale terrestrische televisiesignalen (DVB-T).
- 2 Op 24 mei 2016 heeft zij op grond van artikel 14 bis van d.lgs. 259/2003 bij het ministerie een aanvraag ingediend om de beperking van haar gebruiksrechten opnieuw te onderzoeken.
- 3 De aanvraag was ingegeven door de noodzaak om eerlijke mededinging te waarborgen ten opzichte van andere netwerkexploitanten, „waarbij ook rekening moet worden gehouden met het feit dat het beginsel van technologie- en dienstenneutraliteit onmiddellijk van toepassing is op alle gebruiksrechten die na 30 juni 2012 zijn verleend”. Zij beoogde daarmee met name de beperking van het gebruik van de frequentie tot uitsluitend de DVB-T-digitale televisieomroepdiensten op te heffen. Het doel was de overgang van gebruik voor broadcasting (inzake omroepdiensten) naar gebruik voor breedband (inzake telecommunicatie) mogelijk te maken.
- 4 Het ministerie heeft deze aanvraag bij besluit van 25 juli 2016 afgewezen.
- 5 Deze vennootschap heeft bij de Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (bestuursrechter in eerste aanleg Latium, hierna: „TAR Latium”) beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen het weigeringsbesluit van het ministerie.
- 6 De TAR Latium heeft het beroep verworpen op grond dat het standpunt van het ministerie „in overeenstemming was met het destijds geldende nationale en supranationale regelgevingskader”.
- 7 Volgens de TAR Latium bestaat het wettelijk kader uit artikel 14, lid 4, van d.lgs. 259/2003 (in de versie die *ratione temporis* van kracht was) en artikel 9, lid 4, van richtlijn 2002/21/EG.
- 8 Volgens de TAR Latium verwijzen beide bepalingen naar de „nationale frequentietoewijzingsplannen”, dat wil zeggen naar de algemene bestuurshandelingen die het gebruik van het frequentiespectrum regelen, en is het beginsel van dienstenneutraliteit slechts van toepassing in het kader van deze handelingen. Een uitlegging die ertoe strekt te waarborgen dat dit beginsel op alle niveaus wordt nageleefd, ook buiten de bevoegdheid om plannen vast te stellen voor de frequenties – en met voorrang daarop – in het kader van aanvragen die door een particulier worden ingediend op grond van artikel 14 bis van d.lgs. 259/2003, is daarom niet gerechtvaardigd.
- 9 Dat artikel 14 bis bepaalde immers dat de houders van gebruiksrechten die vóór 30 juni 2012 waren verleend konden verzoeken om de beperkingen van hun

rechten opnieuw te onderzoeken „in de zin van artikel 14, leden 4 tot en met 7”, dat wil zeggen met inachtneming van hetgeen in de frequentieverdelingsplannen was bepaald. Volgens de TAR Latium heeft het ministerie daarom terecht geoordeeld dat het verzoek van Elettronica Industriale S.p.A. niet-ontvankelijk was, aangezien dit onverenigbaar was met het destijds geldende plan: „het gedeelte dat betrekking heeft op het verzoek om een ander gebruik van het spectrum dan het gebruik dat is opgenomen in het plan valt niet binnen de werkingssfeer van artikel 14 bis”.

- 10 Volgens de TAR Latium zijn verzoeksters grieven tegen het bestreden besluit ongegrond, aangezien deze hadden moeten worden geformuleerd tegen het geldende nationale frequentieverdelingsplan, waarvan de inhoud het belangrijkste juridische bezwaar vormde om het verzoek tot herziening toe te wijzen, immers, „volgens het huidige nationale frequentieverdelingsplan dat in het gewone supplement nr. 33 bij Publicatieblad nr. 143 van 23 juni 2015 is bekendgemaakt, wordt de primaire toewijzing van frequentieband 470-790 MHz voorbehouden aan omroepdiensten” en niet aan telecommunicatie.
- 11 Bovendien had volgens de TAR Lazio de onrechtmatigheid van het weigeringsbesluit kunnen worden vastgesteld op basis van de voorrang en de onmiddellijke toepasselijkheid van het Unierecht. Immers, „hoewel het geen twijfel lijdt dat het beginsel van dienstenneutraliteit op elektronischecomunicatienetwerken voortvloeit uit het gemeenschapsrecht, vereist dezelfde supranationale bron (richtlijn 2002/21/EG) niet dat het moet worden toegepast in het kader van de door elke exploitant ingeleide herzieningsprocedure”, maar veeleer „in de respectieve nationale frequentietoewijzingsplannen”.
- 12 Elettronica Industriale S.p.A. heeft tegen deze uitspraak bij de Consiglio di Stato, de verwijzende rechter, hoger beroep ingesteld, met het verzoek om herziening ervan wegens schending van de regeling tot omzetting van de Uniewetgeving ter zake, met name wat betreft artikel 9 van richtlijn 2002/21/EG, zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/140/EG, en het beginsel van het vrij verrichten van diensten, alsmede wegens een ontoereikende en onlogische motivering.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 13 1. Argumenten aangevoerd in het kader van het beroep in eerste aanleg bij de TAR Latium
- 14 Elettronica Industriale S.p.A. beriep zich op schending van het beginsel van „dienstenneutraliteit”, namelijk dit algemene beginsel van Unierecht (zie artikel 9 van richtlijn 2002/21/EG) dat houders van gebruiksrechten op radiofrequenties de mogelijkheid biedt om alle elektronischecomunicatiediensten aan te bieden met gebruikmaking van de hun toegewezen frequenties.

- 15 Volgens deze vennootschap moet het beginsel van dienstenneutraliteit onvoorwaardelijk worden gewaarborgd, zelfs in het geval er sprake is van onverenigbaarheid met de frequentieplanning op nationaal niveau, omdat het is afgeleid van Unierecht en vanwege het beginsel van de rechtstreekse werking ervan.
- 16 Volgens het ministerie daarentegen bepaalt de Uniewetgeving dat het beginsel van dienstenneutraliteit slechts van toepassing is binnen de grenzen van de frequentieverdelingsplannen, waarvan de bepalingen, wanneer zij in strijd zijn met het Unierecht, niet mogen worden gepasseerd door individuele maatregelen tot opheffing van de beperkingen van de gebruiksrechten.
- 17 Het ministerie heeft het advies van de AGCOM opgevolgd en de aanvraag om de volgende redenen niet-ontvankelijk verklaard. Ten eerste heeft Elettronica Industriale S.p.A. slechts in het algemeen verzocht om de beperking op te heffen van de gebruiksrechten die speciaal voor de DVBT digitale televisieomroepdiensten waren verleend, zonder de nieuwe technologieën aan te geven die eventueel zouden worden gebruikt. Ten tweede viel Elettronica Industriale S.p.A. niet binnen de werkingssfeer van voormeld artikel 14 bis voor zover de aanvraag betrekking heeft op het verzoek om het spectrum te mogen benutten voor gebruik dat niet in het plan is opgenomen.
- 18 2. Argumenten die zijn aangevoerd in tweede aanleg bij de Consiglio di Stato, de verwijzende rechter
- 19 Elettronica Industriale S.p.A. stelt het volgende:
- 20 a) anders dan de tegenpartij stelt, heeft zij nooit gevraagd de radiofrequenties te mogen gebruiken op een wijze die niet past in het nationale frequentieverdelingsplan;
- 21 b) haar verzoek betreft daarentegen het opnieuw onderzoeken van haar gebruiksrechten met het oog op nog onbekende herzieningen van het nationale frequentieverdelingsplan die zijn aangekondigd in het kader van de Europese procedure voor de uitvoering van het bij besluit 243/2012/EU vastgestelde programma voor het spectrumbeleid, zoals ontwikkeld naar aanleiding van de mededeling van de Commissie van 6 mei 2015 (“Strategie voor een digitale eengemaakte markt voor Europa”), waarin werd gewezen op de noodzaak om frequentieband 694-790 MHz („700 MHz”) toe te wijzen voor digitale mobiele communicatiediensten („5G”);
- 22 c) Elettronica Industriale S.p.A. wilde haar gebruiksrechten daarom niet op een andere wijze uitoefenen dan in het nationale frequentieverdelingsplan past, maar zich ervan vergewissen dat de beperkingen die bij de afgifte aan deze gebruiksrechten waren gesteld, haar niet zouden schaden bij toekomstige herzieningen van dat nationale plan die, door de „700-band” toe te wijzen voor andere vormen van gebruik dan digitale terrestrische omroepdiensten, deze onderneming zouden beletten haar recht (beperkt tot digitale terrestrische

omroepdiensten) verder uit te oefenen, onder meer door een nieuw soort diensten aan te bieden die in de wijziging van het plan zijn vastgesteld.

- 23 Het afzien van het indienen van het verzoek om hernieuwde toetsing zou hebben geleid tot de overdracht van de aanvankelijk aan Elettronica Industriale S.p.A. toegewezen gebruiksrechten op de frequenties in de „700-band” aan derden (aanbieders van mobiele communicatiediensten) na de herziening van het plan en de andere activiteiten als bedoeld in artikel 1, leden 1028 e.v., van wet nr. 205 van 27 december 2017 (begrotingsraming van de Staat voor het begrotingsjaar 2018 en meerjarenbegroting voor de periode 2018-2020).
- 24 Het feit dat de AGCOM en het ministerie van mening zijn dat het ontbreken van een voorafgaande wijziging van het nationale frequentieverdelingsplan eraan in de weg staat dat de aanvraag wordt toegewezen, komt er in wezen op neer dat Elettronica Industriale S.p.A. de mogelijkheid wordt ontnomen om de beperkingen op te heffen die aan haar gebruiksrecht zijn gesteld, en daarom in wezen dat aan artikel 14 bis van d.lgs. 259/ 2003 elke concrete inhoud wordt ontnomen.
- 25 Het andere argument van de bestreden uitspraak, namelijk dat de Unierechtelijke norm en de nationale omzettingnorm vereisen dat het beginsel van dienstenneutraliteit uitsluitend wordt toegepast in het kader van de frequentieplanning, terwijl dit beginsel daarentegen niet kan worden toegepast in het kader van de herzieningsprocedure die door een individuele exploitant in gang wordt gezet, is ongegrond. Uit de overwegingen 34 en 36 van richtlijn 2009/140/EG blijkt immers dat het beginsel van dienstenneutraliteit tot doel heeft een maximale flexibiliteit bij het gebruik van het spectrum te waarborgen door ondernemingen de vrijheid te laten om de aangeboden dienst te kiezen, ook ten gunste van de consument.
- 26 Volgens overweging 34 van richtlijn 2009/140 „[zouden] flexibiliteit bij het beheer van spectrum en toegang tot spectrum [...] moeten worden uitgebreid door middel van technologie- en dienstenneutrale machtigingen om spectrumgebruikers zelf de beste technologieën en diensten te laten kiezen die zij willen toepassen in frequentiebanden die beschikbaar zijn verklaard voor elektronische communicatiediensten in de betreffende nationale frequentieallocatieplannen in overeenstemming met het Gemeenschapsrecht („beginselen van technologie en dienstenneutraliteit”). De verwijzing in overweging 34 en artikel 9, lid 4, van richtlijn 2002/21/EG naar „frequentieallocatieplannen” betekent niet dat deze plannen de enige plaats vormen voor de toepassing van het neutraliteitsbeginsel (zoals de TAR meent), maar dat het beginsel alleen van toepassing is op de frequenties die deze plannen beschikbaar stellen voor alle elektronische communicatiediensten, met uitsluiting van de frequenties die de Staat aan andere vormen van gebruik dan deze diensten voorbehoudt.
- 27 Volgens overweging 36 van richtlijn 2009/140/EU „[zouden] spectrumgebruikers [...] vrij moeten kunnen bepalen welke diensten zij via het spectrum willen

aanbieden [...]”. Het belang van de gebruikers bij de vrije keuze van de diensten die zij wensen te verlenen dat onmiddellijk en rechtstreeks door het Unierecht wordt beschermd, kan op geen enkele manier worden aangetoond door de besluiten van de Staat betreffende de planningsinstrumenten.

- 28 Artikel 9 bis van richtlijn 2002/21/EU (omgezet door artikel 14 bis d.lgs. 259/2003) maakt geen melding van het vaststellen van plannen. Deze bepaling verwijst uitdrukkelijk naar algemene machtigingen en individuele gebruiksrechten, dat wil zeggen besluiten die de gebruikers de bevoegdheid verlenen om het spectrum te gebruiken, en niet naar algemene plannen, anders dan de opvatting van de TAR waarvan uitlegging leidt tot de vaststelling dat de richtlijn de Staat verplicht het beginsel van dienstenneutraliteit uitsluitend in het kader van het nationale frequentieverdelingsplan toe te passen, terwijl het de Staat tegelijkertijd verboden is ditzelfde beginsel toe te passen in het kader van het nemen van besluiten jegens individuele exploitanten.
- 29 Aangezien Elettronica industriale S.p.A. twijfelt aan de verenigbaarheid van de nationale rechtsorde met het Unierecht heeft zij verzocht om het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) om een prejudiciële beslissing op grond van artikel 267 VWEU te vragen.
- 30 Het ministerie heeft geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het hoger beroep en verzocht om verwerping ervan.
- 31 Volgens het ministerie was ten tijde van de indiening van de aanvraag door Elettronica Industriale S.p.A. het nationale frequentieverdelingsplan nog niet gewijzigd en kon de aanvraag van verzoekster daarom niet worden ingewilligd, aangezien deze betrekking had op een ander gebruik van de frequenties, dat wil zeggen op gebruik voor breedband (inzake telecommunicatie) en niet op gebruik voor broadcasting (inzake omroepdiensten). Dit was strijd zijn met het plan dat primair de toewijzing van frequentieband 470-790 MHz aan de omroepdienst en niet aan de telecommunicatiedienst heeft voorbehouden. De toepassing van het neutraliteitsbeginsel had door de bevoegde autoriteiten moeten worden gewaarborgd, steeds binnen het kader van de frequenties die beschikbaar zijn verklaard. De verzoekende vennootschap had de algemene bestuurshandeling dus samen met het uitvoeringsbesluit daarvan moeten aanvechten om de eventuele onrechtmatigheid ervan te doen gelden. Het niet aanvechten van het plan maakt dat het verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU geen belang heeft.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 32 Gelet op de rechtspraak van het Hof ter zake is de verwijzende rechter van oordeel dat aan de voorwaarden is voldaan om op grond van artikel 267 VWEU aan het Hof om een prejudiciële beslissing te verzoeken.

- 33 De verwijzende rechter is van oordeel dat hij zich niet kan onttrekken aan de verwijzing in de zin van artikel 267 VWEU op grond dat: a) de vraag relevant is voor zover een eventuele uitspraak van het Hof dat het Unierecht in de weg staat aan de regels van de Italiaanse rechtsorde gevolgen heeft voor de regels waarop de besluiten en het beroep daartegen zijn gebaseerd; b) in de rechtspraak van het Hof geen vragen zijn beantwoord die „inhoudelijk identiek” zijn aan die welke worden gesteld; c) de juiste uitlegging van het Unierecht niet voor de hand ligt.
- 34 Volgens de verwijzende rechter bepaalt artikel 14 van d.lgs. 259/2003, door in de interne rechtsorde het beginsel van technologie- en dienstenneutraliteit in te voeren, dat alle voor elektronischecommunicatiediensten gebruikte technologieën kunnen worden gebruikt en dat alle soorten elektronischecommunicatiediensten kunnen worden aangeboden, maar altijd en in elk geval in de frequentiebanden die in de frequentieverdelings- en toewijzingsplannen overeenkomstig het Unierecht beschikbaar zijn verklaard voor elektronischecommunicatiediensten. Deze beschikbaarheid is die welke voortvloeit uit het nationale frequentieverdelingsplan dat is bekendgemaakt in gewoon supplement nr. 33 bij het Publicatieblad nr. 143 van 23 juni 2015, waarin de primaire toewijzing van band 470-790 MHz aan omroepdiensten werd voorbehouden.
- 35 Na te hebben verduidelijkt dat Elettronica Industriale S.p.A. heeft verzocht om gebruik voor breedband (inzake telecommunicatie) in plaats van broadcasting (inzake omroepdiensten), vraagt de verwijzende rechter zich af of de artikelen 9 en 9 bis van richtlijn 2002/21/EG en de bepalingen van het VWEU inzake het vrij verrichten van diensten zich verzetten tegen een nationale regeling die de houder van gebruiksrechten op radiofrequenties verplicht deze frequenties uitsluitend te gebruiken voor digitale terrestrische televisieomroepdiensten, welke regel door de nationale autoriteiten wordt gerechtvaardigd op grond van de loutere bewering dat er beperkingen in die zin bestaan die zijn vastgesteld in de plannen voor het spectrum, en bijgevolg of die plannen bindend zijn in het kader van een hernieuwde toetsing in de zin van artikel 9 bis, wanneer het verzoek om hernieuwde toetsing erop is gericht om andere activiteiten uit te oefenen dan die welke het voorwerp zijn van een eerdere machtiging.
- 36 Volgens de verwijzende rechter leidt het eventuele bindende karakter van het plan tot niet-ontvankelijkheid van het beroep in eerste aanleg, aangezien het plan niet is aangevochten, terwijl de eventuele niet-bindende aard van het plan het voor de verzoekende vennootschap volledig zinloos maakt om dat plan vooraf aan te vechten.
- 37 Volgens de verwijzende rechter kan in een situatie als die waarop de overgangsregeling van artikel 14 bis van d.lgs. 259/2003 betrekking heeft, de hernieuwde toetsing door de overheid slechts plaatsvinden in het kader van de gebruiksrechten die al aan de exploitant toekomen, terwijl de uitoefening van een geheel andere activiteit – in dit geval de activiteit die aan het verzoek tot hernieuwde toetsing ten grondslag ligt – niet valt binnen het kader van de

hernieuwde toetsing die is vastgesteld door de Unieregeling en de interne regel in de zin van dat artikel 14 bis.

- 38 Niettemin moet volgens de verwijzende rechter het volgende worden verduidelijkt: a) of de Unieregeling plannen al dan niet relevant heeft geacht voor de in artikel 9 bis van de richtlijn bedoelde hernieuwde toetsing, zodat de uitoefening van andere activiteiten dan die welke het voorwerp van een plan vormen is uitgesloten, en, b) of deze Unieregeling bijgevolg aldus kan worden gelezen dat de nationale autoriteiten bij die hernieuwde toetsing al dan niet plannen buiten beschouwing kunnen laten teneinde het beginsel van technologische neutraliteit toe te passen, wanneer de exploitant tegelijkertijd om opheffing van de beperking van de gebruiksrechten heeft verzocht om andere activiteiten te kunnen verrichten dan die waarvoor aanvankelijk machtiging was verleend.